

[Christmas Møller.]

ham, men jeg vil dog sige et Par Ting, maaske en eller anden velvillig Sjæl i det høje Ting vil give det ærede Medlem Meddelelse derom, og hvis det ikke er Tilfældet, skal jeg selv gøre det. Det ærede Medlem syntes, at det konservative Folkeparti var for lidt konservativt, at vi beskyttede Ejendomsretten for lidt o. s. v., og det ærede Medlem talte jo i sin Tale om de formueødelæggende Forhold, som f. Eks. Kriseforliget havde været med til at skabe. Men nu staar det ærede Medlem paa denne Talerstol og kalder paa en Valutapolitik, der for visse Personer i dette Land naturligvis er formueforbedrende, begribeligvis, men som for mange andre er formueødelæggende, og jeg siger da til det ærede Medlem Hr. Holstein: Ja, men hvilken Konsekvens er der heri, og jeg spørger det ærede Medlem Hr. Holstein: med hvilken Ret kræver han, at Staten skal føre en Valutapolitik og en økonomisk Politik, som med Voldsomhed skulde ændre de økonomiske Forhold her i Landet?

Jeg siger endvidere til det ærede Medlem Hr. Holstein, at mange af de Betragtninger, som det ærede Medlem fremførte, er vi ikke uenige i, men det ærede Medlem tog overhovedet ikke det fjerneste Hensyn til selve den Grundbetragtning, paa hvilken vi har bygget hele vor økonomiske Politik op, nemlig den, at man vel maa gennemføre Hjælpeforanstaltninger, ogsaa af betydelig Karakter, men det vilde ikke være ret og rimeligt, om man førte en Valutapolitik, som skabte store Ændringer i vore økonomiske Forhold. Derfor vil jeg sige til det ærede Medlem, som dog ogsaa skulde have — han brugte oven i Købet det Udtryk — den tyske Inflation i frisk Erindring: Selv om jeg haaber — jeg kan næsten sige: ved —, at vi alle i denne Sal ikke vil ind i lignende Tilstande, saa er det dog overmaade farligt at række blot Haand til Krav, som kan virke i den Retning.

Det ærede Medlem Hr. Holstein skabte et nyt Ord: Vi skal have den ærlige Krone, sagde det ærede Medlem, stor eller lille. Ja, men for den, der har lavet sin lille Formue i store, ærlige Kroner, kan det jo blive en meget ubehagelig Foranstaltning, at han fremtidig faar den i smaa, ærlige Kroner. Det ærede Medlem satte det

konservative Krisemanifest og mit Parti's Landsraadmødes Udtalelser i den Grad i Forgrunden, at det paa et givet Tidspunkt næsten syntes mig mere at være en Forespørgsel til mig end til den højtærede Statsminister, det ærede Medlem havde rettet. Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, at vi har ikke glemt vort Krisemanifest og vort Landsraadmødes Udtalelser. Det konservative Folkeparti og dets Rigsdagsgruppe, her og i det andet høje Ting, har ikke paa nogen Maade skuddt vort Program til Side, fordi vi i en bestemt Situation har skabt et Forlig, saaledes som vi har gjort det, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem Hr. Holstein eller det høje Ting eller overhovedet nogen som helst har Interesse af, at det ærede Medlem og jeg diskuterer, om vi er allierede med den højtærede Statsminister og hans Partier, eller hvorledes Stillingen er. Jeg har ikke Indtryk af, at dette er saa forfærdelig behageligt, og jeg tracter i hvert Fald ikke derefter. Jeg har sagt det paa den Maade, at jeg har mødt den højtærede Statsminister til en bestemt Afgørelse. Hvis man spørger mig, om mit Parti ikke kan møde den højtærede Statsminister og hans Partier til bestemte konkrete Afgørelser i Fremtiden, saa siger jeg: Jo, det kan vi! Og hvis jeg spurgte det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, om han for sit Vedkommende vilde afvise noget saadant, saa vilde han tænke paa Valutaloven af 1924 — som jeg slet ikke synes, han var saa glad ved, som den Gang jeg husker det ærede Medlem siddende oppe i Landstingslogen, skuende ned over Folketingssalen, henrykt over sit Værk —, og saa vilde det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal svare, at det kan han naturligvis ogsaa.

Det ærede Medlem Hr. Holstein pegede dernæst paa en Række Foranstaltninger, hvorigennem han mente, der kunde spares betydelige Beløb. Jeg skal ikke komme ind paa en Debat med det ærede Medlem herom, kun sige, at der har aldrig været Uenighed i dette høje Ting om, at i ekstraordinære Arbejdsløshedssituationer var det Offentlighedens Sag at sætte flere offentlige Arbejder i Værk, end det var i bedre økonomiske Tider, og det ærede Medlem Hr. Holstein kan jo ikke virkelig tro — saa-